

DE BETOOGINGEN IN DE HOOFDSTAD.

Te Amsterdam hebben in de afgeloopen week groote demonstraties tegen de duurte der levensmiddelen plaats gehad. De manifestaties hadden een kalm en ordelijk verloop, en maakten een diepen indruk, niet het minst door de treffende en sprekende deviezen die werden meegevoerd. — Onze foto geeft een idee van de enorme menigte betoogers, die op het Museumplein vereenigd waren. *(V.F.B.)*

AARDAPPELENNOOD IN UTRECHT.

De schaarschte aan aardappelen doet zich wel het meest in Utrecht gevoelen. Om een maaltje aardappelen machtig te worden, moet men vaak uren wachten. Onze foto, die genomen werd op de Oudegracht bij de Bakkerbrug, typeert dezen toestand op sprekende wijze. In dichte rijen, boven en beneden, staan de menschen te wachten, vóór zij aan de beurt zijn.

(Vervolg van pag. 7).

„Op haar eigen verlangen ?"

„Niet geheel ! Ik kon er niet toe besluiten het haar te zeggen, maar Margo zei . . . . met 't oog op de kinderen . . . ."

De politieman keek zijn vriend doordringend aan.

„Ze was op 't punt zich te verloven met je luitenant-adjudant, niet waar ?"

„Ja, dat is een publiek geheim ! Daaraan heb ik ook gedacht, maar . . . ." de generaal verzonk weer in gepeins. „Margo zei dat het met het oog op Wttewael beter was, dat zij elkander niet meer zagen." - „Zoo zei je zuster dat? Hm!"

„Ja ! — Ik heb Emmy gezegd dat als ze niet zoo spoedig mogelijk mijn huis verlaat, ik de zaak uit handen zou geven en . . . ."

„Drommels, Opheusden, zei je dat ?" barstte de ander los. „Zit je bij je zuster onder de plak ?"

„Van Welderen, je gaat te ver !"

„Nog lang niet ver genoeg ! Het zal haar geluk vernietigen! Het arme kind !"

„Een onverklaarbare sentimentaliteit voor een politieman," schamperde de generaal.

„Zeg, Opheusden," hernam de commissaris koeltjes, „geef jezelven een kans ! Doe zooals ik, kijk met je eigen oogen en niet door een vrouwenbril."

„Maar, te drommel, Van Welderen, 't is diefstal, landverraad !"

„Hm ! Waarom heb je me hier laten komen, amice ? Om „amen" te zeggen op je wijze conclusies ? Neen, ouwe vriend, je denkt dat mijn werk is afgeloopen, maar — dat moet nog beginnen. Doch dat kan wachten ; als je 't goed vindt, ga ik een praatje met je zuster maken !" En hiermee verliet hij den generaal en begaf zich naar den salon.

De heer Van Welderen, 't is reeds gezegd, had de gave een gesprek te leiden en kon als hij wilde gezellig praten. Hij was dan ook spoedig met zijn gastvrouw in druk gesprek.

„Het zal haar leven vernietigen," zei hij eindelijk. „Ik gevoel heel veel voor uw paedagogische bezwaren, ten opzichte van de kinderen, maar zij heeft niet bekend en de bewijzen zijn niet overtuigend ; er blijft dus in zoo'n geval altijd twijfel bestaan."

„Bij mij niet !" antwoordde juffrouw Van Opheusden scherp.

„Men moet ook consideratie hebben met luitenant Wttewael."

„Het is juist uit consideratie met hem, dat zij vertrekken moet. Hierdoor wordt schandaal voorkomen."

„Waar moet zij heen ?"

„Dat is haar zaak ! Zij heeft vrienden. Ik heb haar beloofd de zaak geheim te houden en haar een testimonium als gouvernante te geven. Zij zal dan wel een soortgelijke betrekking vinden."

„Hm ! Ik dacht dat haar invloed op kinderen zoo verderfelijk was ?"

„Zij zal in een ander gezin geen gelegenheid meer hebben haar handeling te herhalen."

„U gelooft blijkbaar dat ze misdadig is aangelegd ?"

„Ik geloof," Margo's toon was snerpend, „dat ze geen verdedigers zou hebben, als ze minder mooi was."

De commissaris perste de lippen op elkaar wat een onheilspellend teeken was.

„Ze zou die dan wellicht niet noodig hebben," antwoordde hij met klem.

Toen Margo dien avond haar broer goeden nacht wenschte, kon ze niet nalaten te verklaren, dat ze den commissaris zeer arrogant vond.

Den volgenden morgen sloop de heer Van Welderen, omzichtig, om niet door den generaal bemerkt te worden den tuin in. Hij had tusschen het gebladerte een jonge-meisjesfiguur bemerkt met een terrier achter zich. In weinige oogenblikken was hij aan haar zijde.

„Goeden morgen, juffrouw Boringa !"

Het meisje keek hem uitdagend aan en zei : „Weet u wel dat u niet tot mij spreken mag ?"

„Waarom niet ?"

„Omdat ik een misdadigster ben," zei deze.

„Dat zijn de woorden van juffrouw Van Opheusden ; die echter op mij zonder invloed zijn."

„Ze zal boos zijn als . . . . . .

„Ze zal nog meer dan boos zijn."

„Maar heusch . . . . . ."

„Heusch, als ik iets weten wil, dan laat ik mij hierin door

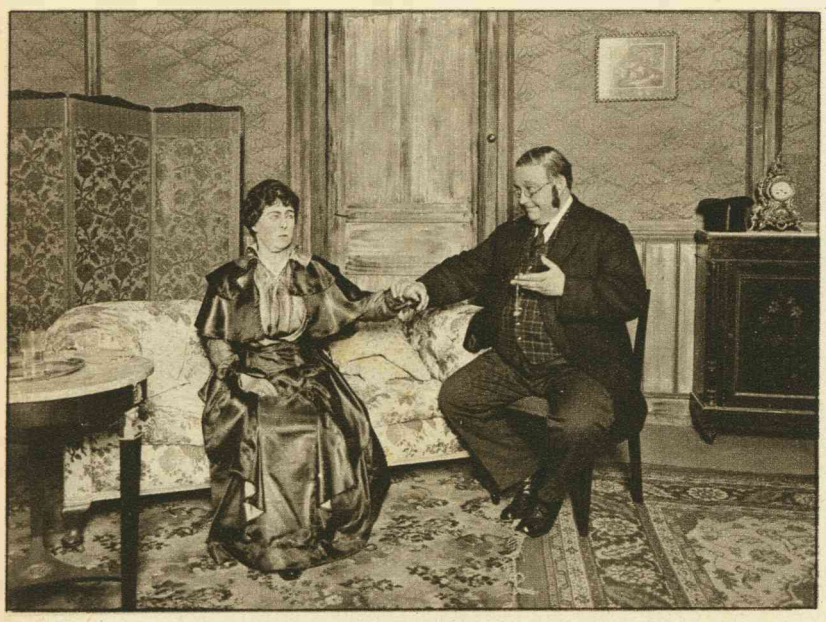
DEMONSTRATIES TE AMSTERDAM.

Eenige der „deviezen" die in de optochten te Amsterdam werden meegedragen. Een der opschriften luidde: „Tot zoover heeft de Regeering ons geholpen", hetgeen aanschouwelijk werd gemaakt door een paar afgedragen, versleten schoenen. *(V.F.B.)*

DEMONSTRATIES TE AMSTERDAM.

„5000 kinderlijkjes in 1915 meer als in 1914, gestorven door te weinig voedsel", zoo luidde een der in de optochten meegevoerde opschriften. Een sombere aanklacht, die tot nadenken stemt! *(V.F.B.)*

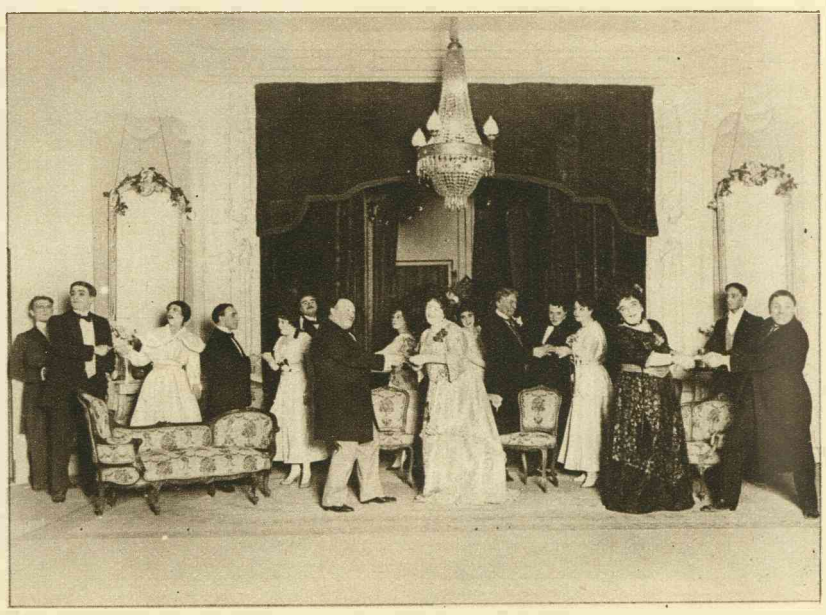
„M'N TANTE UIT HONFLEUR".

Een scène uit: „M'n Tante uit Honfleur", dat „Die Haghespeiers" op 't oogenblik voor 't voetlicht brengen. De personen zijn: Mien Schmidt Craus — Mme Raymond, de Tante uit Honfleur en Anton Roemer — Docteur Douce. *(foto Couvée).*

Wm. ROYAARDS,

in de rol van Amelin in „De Winkeldochter".

„DE WINKELDOCHTER".

Scène uit de derde acte, tweede tooneel van „de Winkeldochter", het stuk waarin Royaards op zoo'n uitnemende wijze de rol van Amelin vervult. Deze creatie wordt algemeen de beste van zijn repertoire geacht. *(V.F.B.)*